

Старійшина Джеффри Р. Холланд
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Прапор народам

Якщо ми навчаємо через Духа, а ви слухаєте через Духа, тоді в одному з виступів прозвучить те, що стосується вашої ситуації, і ви отримаєте особисте пророче послання.

Який зворушений кожною проспіваною нотою музики і кожним сказаним словом, що молюся, аби спромогтися щось сказати.

Перед виходом з Наву взимку 1846 року Президент Бригам Янг мав видіння. Він бачив ангела, який стояв на вершині конусоподібного пагорба десь на Заході і вказував на долину, що лежала внизу. Коли через 18 місяців Бригам Янг увійшов у Долину Солоного озера, він побачив, прямо над тим місцем, де ми з вами зараз зібралися, саме такий схил пагорба, який він бачив у видінні.

Як часто вже розповідали з цієї кафедри, Брат Бригам привів жменьку провідників на верхівку пагорба і назвав її “Ensign Peak”—вершиною Прапора,—назвою, яка сповнена релігійного сенсу для цих сучасних ізраїльтян. Дві з половиною тисячі років тому пророк Ісаїя проголосив, що в останні дні “поставлена буде гора дому Господнього на шпиль гір, ... і [там народам] підійме Він прапора”¹.

Розглядаючи цю історичну подію як часткове виповнення пророцтва, брати захотіли підняти якийсь

прапор, щоб буквально втілити ідею “прапора народам”. Старійшина Гебер Ч. Кімбол мав жовту хустку. Брат Бригам прив’язав її до ціпка, якого мав старійшина Уїллард Річардс, і потім встановив імпровізований прапор, проголошуючи, що долина Великого Солоного озера і гори, що її оточують, є тим місцем, вказаним у пророцтві, звідки слово Господне пошириться в останні дні.

Брати і сестри, ця генеральна конференція та всі інші річні й піврічні конференції, є продовженням того першого проголошення світові. Я свідчу, що події останніх двох днів є ще одним доказом того, що, як співається в нашому гімні, “вже прапори підняв Сіон”². Не є випадковістю те, що виступи з нашої генеральної конференції друкуються англійською мовою в журналі під простою назвою *Ensign* (Прапор).

Наша конференція добігає кінця, і я запрошую вас в наступні дні розмірковувати не лише над посланнями, які ви почули, але і про те унікальне явище, яким є генеральна конференція сама по собі—чим, як ми, святі останніх днів, вважаємо ці конференції і що ми запрошуємо весь світ почути і побачити в них.

Ми свідчимо кожному народу, коліну, язичку й людям, що Бог не лише живе, але й промовляє, що порада, яку ви почули для нашого часу й для нашого дня, була дана під впливом Святого Духа і є “волею Господа, ... словом Господа, ... голосом Господа і силою Бога на спасіння”³.

Можливо, ви вже знаєте (а якщо ні, то вам слід про це знати), що за рідким винятком жоден чоловік або жінка, які тут виступають, не отримують теми виступу. Кожен має поститися і молитися, вивчати і шукати, починати, зупинитися й знову починати, доки не прийде впевненість, що для цієї конференції, для цього часу їхня тема є саме тією, яку, за волею Господа, промовець має розкрити попри свої особисті бажання чи уподобання. Кожен чоловік і жінка, яких ви чули упродовж останніх 10 годин генеральної конференції, намагалися не відступати від цих спонукань. Кожен плакав, хвилювався, щиро просив Господа спрямувати думки і висловлювання. І так само, як Бригам Янг бачив ангела, який стояв над цим місцем, так само я бачу ангелів, які стоять у цьому місці. Моїм братам і сестрам з генеральних чинів Церкви буде ніяково чути ці слова, але саме такими я їх і вважаю—земними посланцями з ангельськими посланнями, чоловіками і жінками, які мають усілякі фізичні, фінансові та сімейні труднощі, так само, як і ви чи я, але ще й обов’язок проповідувати слово Бога, а не своє власне.

Поміркуйте над розмаїттям послань, які ви почули, але найдивовижнішим є те, що вони узгоджувалися лише спрямуванням з небес. І звичайно ж, вони охоплюють різні теми! Більшість присутніх на наших зборах, як тут, так і далеко звідси,—це члени Церкви. Однак завдяки

чудовим новим засобом комунікації нашу конференцію дивиться все більша кількість людей, які поки що не належать до Церкви. Тож ми повинні звертатися до тих, хто знає нас дуже добре, а також до тих, хто нас взагалі не знає. В самій Церкві ми повинні звертатися до дітей, підлітків, дорослої молоді, людей середнього віку й старшого покоління. Ми повинні звертатися до сімей, батьків і дітей, які живуть з ними, і в той же час до неодружених, тих, хто не має дітей, і тих, хто, можливо, знаходиться далеко від дому. Під час генеральної конференції ми завжди наголошуємо на вічних цінностях віри, надії, милосердя⁴ і розп'ятого Христа⁵, навіть коли прямо висловлюємося з приводу конкретних моральних питань сьогодення. В Писаннях нам наказано “не говори[ти] цьому поколінню нічого іншого, крім покаяння”⁶, хоча в той самий час ми повинні “благовістити сумирним [і] перев’язати зламаних серцем”. Якими б не були послання конференції, вони “полоненим звіщають свободу”⁷ і “благовіст[ять]... недосліджене багатство Христове”⁸.

Завдяки широкому розмаїттю тем проповідей можна припустити, що кожен знайде щось для себе. Думаю, що з цього приводу Президент Гарольд Б. Лі дуже влучно сказав, що “мета евангелії—задовольнити засмучених і засмутити задоволених”⁹.

Ми завжди хочемо, щоб учення, викладені нами на генеральній конференції, були доброзичливими і привітними, як це робив у Свй час Сам Христос, однак слід пам’ятати і про суворі застереження, які містилися в Його посланнях. Свою найвідомішу проповідь Ісус починає з прекрасних добрих благословень, які кожен з нас хотів би заслужити—тих благословень, що обіцяні для вбогих духом, чистих серцем, миротворців і лагідних¹⁰. Якими надихаючими є ті заповіді блаженства і як вони заспокоюють душу. Вони істинні. Однак у тій самій проповіді Спаситель продовжує навчати, показуючи, наскільки прямим має бути шлях миротворців і наскільки чистим має бути серце. “Ви чули, що було стародавнім наказане: “Не вбивай”,—азначав Він.—А Я вам кажу,

що кожен, хто гнівається на брата свого, підпадає вже судові”¹¹.

І подібно до цього:

“Ви чули, що сказано: “Не чини перелюбу”.

А Я вам кажу, що кожен, хто на жінку подивиться із пожадливостю, той уже вчинив з нею перелюб у серці своїм”¹².

Стає очевидним, що коли дорога учнівства стає все вужчою, на шляху з’являється все більше вимог, а від кульмінаційних слів цієї проповіді, про яку щойно говорив старійшина Крістоферсон, підкошуються коліна, бо в них проголошується: “Будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний”¹³. Те, що було лагідним на рівнинах перших проявів відданості, перетворюється на серйозні й суворі вимоги біля вершини істинного учнівства. Безумовно, ті, хто вважає, що Ісусове вчення не передбачає відповідальності за вчинки, не читав, що написано в контракті дрібним шрифтом! Ні, в питаннях учнівства Церква не є рестораном швидкого харчування; ми не можемо замовляти те, “що ми забажаємо”. Прийде день і *кожне* коліно схилиться, і *кожен* язик визнає, що Ісус є Христос і що спасіння може відбутися лише так, як *Він* забажає¹⁴.

Ми торкаємося у своїх виступах на генеральній конференції як приємних, так і неприємних питань, однак знайте, що коли ми зачіпаємо гострі теми, то розуміємо, що не кожен дивиться порнографію, легковажно ставиться до шлюбу чи вступає в неприйнятні статеві стосунки. Ми знаємо, що не кожен порушує Суботній день, неправдиво свідчить чи ображає подружжя. Ми знаємо, що більшість присутніх *не* роблять усього цього, але у нас є урочистий обов’язок застерігати тих, хто це

робить, де б вони не жили у світі. Тож, якщо ви стараєтеся робити все можливе якнайкраще—наприклад, намагаєтеся проводити домашній сімейний вечір, незважаючи на гармидер у домі, який створюють маленькі шкодороди,—то виставте собі високий бал, коли ми говоримо на цю тему і приділіть увагу іншому, над чим вам, можливо, треба попрацювати. Якщо ми навчаємо через Духа, а ви слухаєте через Духа, тоді в одному з виступів прозвучить те, що стосується вашої ситуації, і ви отримаєте особисте пророче послання.

Брати і сестри, на генеральній конференції, ми приєднуємо свої свідчення до тих свідчень, що ще пролунають, бо Бог зробить усе можливе, щоб ми *почули* Його голос. “Я послав вас свідчити і попереджати людей”,—сказав Господь Своїм пророкам¹⁵.

“[І] після вашого свідчення приходить свідчення землетрусів, ... громів, ... блискавок, ... бур, і голосу

Бухарест, Румунія

хвиль морських, що здіймаються за межі свої.

І ангели ... [волатимуть] гучним голосом, звуком сурми Бога”¹⁶.

Ці земні ангели, які стояли за цією кафедрою, кожен у свій спосіб, пролунав “звуком сурми Бога”. Кожен виступ, що прозвучав, завжди по своїй суті є і свідченням любові й застереженням, як і сама природа, яка буде свідчити з любов’ю і застерегати в останні дні.

Через хвилину за цю кафедру вийде Президент Томас С. Монсон, щоб закрити конференцію. Я хочу сказати кілька слів від себе про цього чудового чоловіка, старшого серед апостолів і пророка сьогодні. З огляду на обов’язки, про які я вже говорив, і все, що ви почули на цій конференції, стає очевидним, що життя пророків не є легким, і життя Президента Монсона не є легким. Він розповідав про це вчора ввечері на зборах священства. Коли його покликали апостолом у 36-річному віці, його дітям було 12, 9 і 4 роки. Сестра Монсон і ці діти віддають свого чоловіка й батька Церкві та її справам ось уже упродовж більш як 50 років. Вони переживали хвороби, скрутні обставини, неприємності й негаразди земного життя, з якими стикаються всі люди, і безсумнівно попереду на них чекають інші. Однак Президент Монсон залишається незмінно привітним, що б не сталося. Ніщо не схиляє його.

У нього надзвичайна віра і надзвичайна життєва сила.

Президенте, від імені всіх, хто зібрався, кого ми бачимо й не бачимо, я кажу, що ми любимо й шануємо вас. Ваша відданість є прикладом для всіх нас. Ми вдячні за ваше керівництво. Ще 14 чоловіків, які мають чин апостола, а також інші на цьому подіумі, всі присутні в залі й легіони тих, хто зібрався по всьому світу, люблять вас, підтримують, стоять з вами пліч-о-пліч у виконанні цієї роботи. Ми докладемо всіх зусиль, щоб полегшити вашу ношу. Ви—один з тих ангелів-посланців, покликаних до заснування світу підняти прапор евангелії Ісуса Христа перед всім світом. Ви надзвичайно виконуєте своє завдання. Про цю евангелію, яка проголошує спасіння, і про Того, хто його дав, я свідчу у величне і славетне ім’я нашого Господа Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Ісаїя 2:2; 11:12.
2. “Вже настає ранковий час”, *Гімни*, № 1.
3. Учення і Завіти 68:4.
4. Див. 1 Коринтянам 13:13.
5. Див. 1 Коринтянам 1:23.
6. Учення і Завіти 6:9; 11:9.
7. Ісаїя 61:1.
8. Ефесянам 3:8.
9. Див. Harold B. Lee, in “The Message,” *New Era*, Jan. 1971, 6.
10. Див. Матвій 5:3–12.
11. Матвій 5:21–22; див. також 3 Нефій 12:22.
12. Матвій 5:27–28.
13. Матвій 5:48.
14. Див. Римлянам 14:11; Мосія 27:31.
15. Учення і Завіти 88:81.
16. Учення і Завіти 88:89–90, 92.

